

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายวรวิทย์ กังศศิเทียม ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๒/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๖๕

วันที่ ๒๔ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { ศาลฎีกา

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

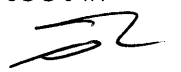
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๘๙ หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย
โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ
ของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้
กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล
เกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผล
ความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง
ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง
เป็นการเจาะจง” และมาตรา ๑๘๙ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑๐ ศาล ส่วนที่ ๑ บททั่วไป โดยมาตรา ๑๘๙
วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บรรดาศาลทั้งหลายจะตั้งขึ้นได้แต่โดยพระราชบัญญัติ” วรรคสอง บัญญัติว่า
“การตั้งศาลขึ้นใหม่หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งหรือที่มีข้อหาฐานใด
ฐานหนึ่งโดยเฉพาะแทนศาลที่มีตามกฎหมายสำหรับพิจารณาพิพากษาคดีนั้น ๆ จะกระทำมิได้”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติในภาค ๓ อุทธรณ์และฎีกา ลักษณะ ๒ ฎีกา ที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๘ เนื่องจากบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในส่วนการฎีกาเดิมนั้น ไม่สามารถถ่วงการองคดีที่ไม่เป็นสาระอันควรแก่การวินิจฉัยของศาลฎีกาได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลฎีกาเกิดความล่าช้า ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและความศรัทธาที่มีต่อระบบศาลยุติธรรม ดังนั้น เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลฎีกาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพให้ความเป็นธรรมแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้อย่างแท้จริงและรวดเร็ว ให้ศาลฎีกามีอำนาจพิจารณาว่าคดีที่ได้ยื่นฎีกาคดีใดสมควรได้รับอนุญาตให้ยื่นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา” วรรคสอง บัญญัติว่า “การขออนุญาตฎีกา ให้ยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แล้วให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาดังกล่าวไปยังศาลฎีกา และให้ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัยคำร้องให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว” มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คำร้องตามมาตรา ๒๔๗ ให้พิจารณาและวินิจฉัยโดยองค์คณะผู้พิพากษาที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้ง ซึ่งประกอบด้วยรองประธานศาลฎีกาและผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาอีกอย่างน้อยสามคน” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การวินิจฉัยให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้บังคับตามความเห็นของฝ่ายที่เห็นควรอนุญาตให้ฎีกา” และมาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ให้ศาลฎีกาพิจารณาอนุญาตให้ฎีกาตามมาตรา ๒๔๗ ได้ เมื่อเห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย” วรรคสอง บัญญัติว่า “ปัญหาสำคัญตามวรรคหนึ่งให้รวมถึงกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน (๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกันหรือขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกา (๓) คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อน (๔) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ขัดกับคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดของศาลอื่น (๕) เพื่อเป็นการพัฒนาการตีความกฎหมาย (๖) ปัญหาสำคัญอื่นตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา” วรรคสาม บัญญัติว่า “ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาตามวรรคสอง (๖) เมื่อได้รับความเห็นชอบจาก

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา ให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุดตั้งแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น” จึงเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงระบบการฎีกาจากระบบสิทธิ (Appeal as of Right) เป็นระบบอนุญาต (Discretionary Appeal) โดยให้ดุลพินิจแก่ศาลฎีกาในการพิจารณาอนุญาตให้ฎีกา เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลฎีกาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดความเป็นธรรมแก่คู่ความทุกฝ่าย หลักการดังกล่าวสอดคล้องกับระบบการอุทธรณ์ฎีกาในต่างประเทศที่ส่วนมากมักจะพบหลักพื้นฐานที่ครอบคลุมสิทธิในการอุทธรณ์ คือ หลักในการเปิดโอกาสให้มีการอุทธรณ์ไปยังศาลที่มีลำดับสูงกว่าได้ โดยการอุทธรณ์ในครั้งแรกถือว่าเป็นสิทธิของคู่ความ (One Chance to Appeal as of Rights) ส่วนการอุทธรณ์ครั้งที่สอง (Further Appeals) ต้องขึ้นอยู่กับว่าศาลจะอนุญาตหรือไม่ ไม่ใช่สิทธิของผู้ฎีกาแต่เป็นดุลพินิจของศาลฎีกา (Discretion) ที่จะรับพิจารณาฎีกาหรือไม่

ข้อโต้แย้งของโจทก์ที่ว่า การใช้ระบบอนุญาตให้ฎีกาแทนระบบสิทธิในการฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ทำให้คำพิพากษาของศาลชั้นต้น และคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ขาดการตรวจสอบถ่วงดุลโดยศาลฎีกาถือเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของโจทก์และประชาชนผู้มีอรรถคดี ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมเป็นการเลือกปฏิบัติเฉพาะในคดีแพ่งไม่ได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีโดยศาลฎีกาซึ่งแตกต่างจากคดีอาญาเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ เพิ่มภาระแก่โจทก์และประชาชนขัดต่อหลักนิติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ นอกจากนี้ การตั้งองค์คณะผู้พิพากษาโดยประธานศาลฎีกาแทนศาลฎีกาที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีขึ้นมาไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ ห้ามมิให้ตั้งศาลขึ้นใหม่ หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะแทนศาลที่มีอยู่ตามกฎหมาย ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๘๙ นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกา การพิจารณาวินิจฉัยคำร้องขออนุญาตฎีกา และการกำหนดปัญหาสำคัญอันควรที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัย โดยมาตรา ๒๔๗ กำหนดให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้กระทำเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงระบบการฎีกาเดิมที่มีข้อจำกัดในเรื่องทฤษฎีว่าคดีที่สามารถฎีกาปัญหาข้อเท็จจริงต่อศาลฎีกาได้ ทฤษฎีในคดีที่พิพาทต้องเกินสองแสนบาท ขณะที่การฎีการะบบอนุญาตมิได้มีข้อจำกัด

จำนวนทุนทรัพย์ไว้ ทั้งนี้ได้ตัดสิทธิคู่ความที่จะยื่นฎีกา หากเห็นว่าเป็นคดีที่มีความสำคัญอันควรขึ้นสู่ การพิจารณาของศาลฎีกา และบทบัญญัติของมาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ยังให้ศาลฎีกาได้ใช้ดุลพินิจ ในการมีคำสั่งอนุญาตให้ฎีกาไว้อย่างกว้างขวาง มิได้เป็นการห้ามฎีกาโดยเด็ดขาด โดยคู่ความสามารถยื่น คำร้องขอฎีกาต่อศาลได้ไม่ว่าจะเป็นคดีประเภทใด เป็นคดีมีทุนทรัพย์หรือไม่ หรือเป็นปัญหาข้อกฎหมาย หรือข้อเท็จจริง อีกทั้งระบบการฎีกาเดิมยังกำหนดหลักเกณฑ์ว่า ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่จะสามารถ ฎีกาได้นั้น ต้องเข้าลักษณะเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ทั้งต้อง เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยด้วย การกำหนดหลักเกณฑ์ไว้เช่นนี้ส่งผลให้ในทางปฏิบัติ เมื่อผู้ฎีกาได้ยื่นฎีกาแล้ว ศาลฎีกาจะต้องมาพิจารณาก่อนว่าเป็นข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้ต่อสู้กันมา ตั้งแต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์หรือไม่ มีสาระอันควรแก่การวินิจฉัยหรือไม่ หากเป็นข้อเท็จจริงใหม่ หรือเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลล่างมาก่อนก็จะไม่รับพิจารณาฎีกา ซึ่งกรณีดังกล่าว ทำให้การพิจารณาคดีเป็นไปด้วยความล่าช้าหรือเป็นการใช้สิทธิฎีกาเพื่อประวิงคดี ขณะที่การฎีกา ระบบอนุญาตกำหนดวิธีการให้ศาลพิจารณาคำฟ้องฎีกาไว้ในมาตรา ๒๔๙ ว่า “ปัญหาตามฎีกานั้น เป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัยหรือไม่” หากศาลฎีกาเห็นควรไม่วินิจฉัยแล้วก็จะสั่งไม่อนุญาต ซึ่งทำให้คดีเสร็จเด็ดขาดได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ หากพิจารณาข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วย การขออนุญาตฎีกาในคดีแพ่ง พ.ศ. ๒๕๕๘ จะเห็นว่า คดีที่ขออนุญาตฎีกายังคงได้รับการพิจารณา จากศาลฎีกา แต่ศาลฎีกาจะอนุญาตให้ฎีกาหรือไม่นั้น เป็นดุลพินิจของศาลฎีกาที่จะพิจารณาวินิจฉัยต่อไป เว้นแต่คดีนั้นโดยสภาพมิใช่ปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย ซึ่งได้มีข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการขออนุญาตฎีกาในคดีแพ่ง พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยการขออนุญาตฎีกาในคดีแพ่ง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๔ ในข้อ ๑๓ ที่วินิจฉัยปัญหาสำคัญอื่น ตามมาตรา ๒๔๙ วรรคสอง (๖) ได้แก่ กรณีดังต่อไปนี้ (๑) คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ มีความเห็นแย้งในสาระสำคัญ และศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัย (๒) คำพิพากษาหรือคำสั่งของ ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายสำคัญที่ไม่สอดคล้องกับความตกลงระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันกับ ประเทศไทย และ (๓) คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ขัดแย้งกันในสาระสำคัญ และศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัย จึงเท่ากับว่าศาลฎีกาจะต้องพิจารณาเหตุผลในฎีกาของโจทก์ว่า เป็นปัญหาสำคัญหรือไม่ องค์กรและผู้พิพากษาจะต้องพิจารณาว่าคดีของโจทก์เป็นปัญหาสำคัญหรือไม่ เช่น ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งที่มีความเห็นแย้งในสาระสำคัญหรือทั้งสองศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งขัดแย้งกันในสาระสำคัญ หรือคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย ระหว่างประเทศตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาดังกล่าวหรือไม่ อีกทั้งจะต้องให้เหตุผลในกรณี

จะไม่อนุญาตให้โจทก์ฎีกาไว้ด้วยซึ่งเท่ากับได้มีการวินิจฉัยคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ว่าชอบด้วยกฎหมายและหลักกฎหมายแล้วหรือไม่ ถึงแม้จะฎีกาไปแต่ไม่อาจมีผลเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ในสาระสำคัญได้ อันเป็นการพิจารณาตามขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมแล้ว จึงไม่ใช่เป็นการตัดสิทธิไม่ให้โจทก์เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ที่มุ่งหมายให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลฎีกาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และสามารถที่จะอำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายประกอบกับผลจากการเปลี่ยนแปลงระบบฎีกาดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อคู่ความทั้งสองฝ่ายมากกว่าระบบฎีกาเดิมโดยมิได้จำกัดสิทธิเสรีภาพในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของคู่ความ บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ จึงไม่ถือเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมที่จะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

ในส่วนข้อโต้แย้งของโจทก์ที่ว่า การตั้งองค์คณะผู้พิพากษาโดยประธานศาลฎีกาแทนศาลฎีกาที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีขึ้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ ไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ ห้ามมิให้ตั้งศาลขึ้นใหม่ หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะแทนศาลที่มีอยู่ตามกฎหมาย นั้น เห็นว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ เป็นบทบัญญัติในส่วนที่เป็นการวางหลักการทั่วไปเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรศาลขึ้นมาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดี โดยมุ่งหมายว่าในการจัดตั้งองค์กรศาลต่าง ๆ ให้กระทำโดยพระราชบัญญัติเท่านั้น และการจัดตั้งศาลขึ้นใหม่หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งหรือข้อหาฐานใดฐานหนึ่งจะกระทำมิได้ ขณะที่บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ กำหนดให้องค์คณะผู้พิจารณาคำร้องขออนุญาตฎีกา ประกอบด้วยรองประธานศาลฎีกา และผู้พิพากษาศาลฎีกาอย่างน้อยสามคน การตั้งองค์คณะผู้พิพากษาโดยประธานศาลฎีกาตามมาตรา ๒๔๘ ดังกล่าว มิได้เป็นการตั้งศาลขึ้นใหม่หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะแทนศาลฎีกาที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี แต่เป็นเพียงการตั้งองค์คณะขึ้นมาเพื่อพิจารณาคำร้องขออนุญาตฎีกาเท่านั้น โดยองค์คณะผู้พิพากษาดังกล่าวยังคงปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรศาลยุติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๔ ดังนั้น การกำหนดองค์คณะผู้พิจารณาคำร้องขออนุญาตฎีกา ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ จึงมิได้เป็นการจัดตั้งองค์กรศาลขึ้นมาใหม่แต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗
มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๘๙

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ